

Konečně můžu svléknout
železnou košili.
A přiznat, že mé rány
se nezajizvily.
Odkládám ztuhlý úsměv.
Leskne se jako kvér...
Své kočce řeknu: "Kočko,
je pátek podvečer."
Je pátek, pátek, pátek
a hlavně podvečer.

Mé boty značky "Švihák"
šly se mnou krok co krok.
Jediné v městě znají
mých dvacet kuřích ok.
Těch dvacet rudých očí
a hvězdy, vyšlé z děr,
teď na mne mlčky civí...
Je pátek podvečer.
Je pátek, pátek, pátek
a hlavně podvečer.

Mocné je zaklínadlo,
mocnější rituál:
už ze mne všechno spadlo
a přesto padá dál.
Rok jako voda sítem
teče a proteče.
Ať tedy aspoň trvá
páteční podvečer.
Je pátek, pátek, pátek
a nastal podvečer.